

Колко укоряваше совѣсть Г-на Ж..., когато слушаше за тѣ ползѣ, които произвелъ на сиромашы-ты единъ талиръ! Вѣроятно, той си помисли така, азъ за напрѣдъ нещѣ и ждѣ въ напустони единъ талиръ. Овчярь-тъ продѣжи: «на другий день азъ купихъ жени си малко медъ, за да подслади съ него питіе-то, и като ѣ оставихъ отъ малко въ пѣдобро положеніе, отыдохъ да сѣкъ дръва много съ пѣспокоенъ духъ и съ пѣголѣмъ увѣренность, че Богъ нѣма да ны остави гладны. Кога ся върнѣхъ дома, жена ми сыпнѣ слъзы, като мя видѣ; това е, признавамся, лошя благодарность за получены-ты ни милости, казахъ ѣ азъ. Ахъ! рече тя, това е весма много: мы сега сме твѣрдѣ богаты, и азъ ся боѣ не отъ това, че на тойзи свѣтъ не щемъ да имаме ничто, но да не възпріимемъ своѣ-тѣ часть тука, и да ся лишимъ отъ вѣчная благая на небеса. — Поглядни, Иване! като говоряше това, тя посочи на одѣра, на когото лежахъ двѣ дебелы топлы покрывала. Менѣ ся показва това за чюдо и даже сумнително, зачото кога излѣзохъ сутринь-тѣ, оставихъ ѣ подъ ветхо-то наше сине покрывалце; но още пѣвяче ся удивихъ, кога ми подаде тя единъ талиръ, и ми каза, че Г. Пасторъ и тестъ му дохождали да ѣ навѣстятъ, и послѣдній ѣ далъ всичко това. Жена ми оздравя скоро подиръ това, и мыслѣ, покрывала-та ѣ много помогнѣхъ: зачото ревматизмъ-тъ мѣчно бы преминѣлъ безъ топлы дрехы, а още и въ зимѣ добѣ. Тя все усѣща